

Arrest

nr. 186 016 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERBRUGGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2011 werd verzoekster gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit op grond van humanitaire redenen. Dit verblijf werd telkenmale verlengd, ook al werd er door de verwerende partij vastgesteld dat er telkens problemen waren om het bewijs van middelen van bestaan neer te leggen.

Verzoeksters A-kaart werd op 16 november 2015 een laatste maal verlengd tot 12 juni 2016. Er werd op dat ogenblik meegedeeld dat het verblijf verder zou worden verlengd voor zover aan de door verzoekster reeds gekende want altijd vaste verlengingsvoorwaarden werd voldaan. Meer bepaald werd verzoekster verzocht over te leggen:

*“- Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches) of indien mevrouw niet kan werken: bewijs arbeidsongeschiktheid en recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW).”*

Verzoekster legde bij haar aanvraag tot verlenging van de A-kaart de volgende stukken over, die door de stad Antwerpen op 3 mei 2016 ter kennis gebracht werden van de verwerende partij:

*“- Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 01/04/2016;
- Inschrijvingsbewijs Open School Antwerpen voor Nederlands, schooljaar 2015-2016;
- Verklaring arbeidsongeschiktheid van 24/03/2016 tem 06/04/2016 wegens ziekte;
- Aanvraagformulier voor een onderzoek medische beeldvorming dd. 24/03/2016;
- Brief van Open School Antwerpen dd. 26/04/2016 dat de lessen Nederlands starten op 28/04/2016;
- Bewijs raadpleging ziekenhuis en factuur van ziekenhuis (opname eind 2015);
- Overeenkomst voor opleiding Nederlands anderstaligen door VDAB tussen Openschool Antwerpen en betrokkene;
- Attest van [O.S.E.H.] dat betrokkene bij hem zou werken als zelfstandig werker vanaf 28/04/2016, getekend op 28/04/2016
- Aansluitingsverklaring bij Securex verzekeringsfonds als zelfstandig helper dd. 28/04/2016;
- Document ontvangstbewijs loon helperzelfstandige, geen bedrag ingevuld, niet ondertekend en niet gedateerd.”*

De verwerende partij nam op 2 juni 2016 een beslissing waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf werd geweigerd.

De verwerende partij nam op 2 juni 2016 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 : "De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;"

Overwegende dat de genaamde (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.16.11.2015 werden opgenomen:

- Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches) of indien mevrouw niet kan werken: bewijs arbeidsongeschiktheid en recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen*
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)*

Overwegende dat uit recent nazicht van de RSZ-databank (DOLSIS) blijkt dat mevrouw sinds 07.11.2014 niet meer effectief is tewerkgesteld. Zij werkte in 2014 nog één dag, in de jaren hierna (2015 en 2016) kan er geen recente en effectieve tewerkstelling meer worden vastgesteld.

Overwegende dat uit de voorgelegde stukken, nl. een verklaring van de heer O.S.E.H. en een aansluitingsverklaring bij Securex verzekeringsfonds dd. 28.04.2016 zou moeten blijken dat betrokkene thans zou werken als zelfstandig helper bij O.S.E.H. Doch, na telefonisch contact met Securex blijkt dat de aansluiting van betrokkene geweigerd werd omwille van het feit dat zij geen beroepskaart als zelfstandig helper kan voorleggen en dat haar aansluiting dd. 28.04.2016 geschrapd werd. Er kan dan ook geen waarde worden gehecht aan de documenten genoemd "Ontvangstbewijs loon helperzelfstandige". Op de documenten is trouwens geen enkel bedrag ingevuld. De documenten zijn

niet ondertekend en niet gedateerd. Gelet op bovenstaande vaststellingen toont mevrouw niet aan een effectieve activiteit op zelfstandige basis als helper uit te oefenen (althans niet legaal). Zij blijkt niet in het bezit van de vereiste vergunning (beroepskaart) om een wettelijke zelfstandige activiteit uit te oefenen.

Verder legt betrokkene geen bewijzen van bestaansmiddelen voor. Het feit dat betrokkene aantoont dat zij niet ten laste valt van het OCMW doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van haar verblijf, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat ZIJ zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. [...]”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op,

“[...] schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het recht om gehoord te worden;”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de verwerende partij verzoekster niet gehoord heeft; dat verzoekster haar specifieke situatie niet daadwerkelijk heeft kunnen toelichten; dat de bestreden beslissing niets motiveert aangaande de gezondheidstoestand van verzoekster, haar werkwillegheid dan wel haar sociale en culturele integratie; Terwijl de verwerende partij gehouden was verzoekster daadwerkelijk haar standpunt te laten kenbaar maken in het kader van de administratieve procedure en voordat een besluit werd genomen dat haar belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden;

Zodat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde wetsbepalingen schendt;

Toelichting bij het middel

1. Algemeen

1.-

Het Hof van Justitie oordeelde dat het recht om gehoord te worden integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Daarbij dient eenieder in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 5 november 2014, C-166/13, o.v.v. 45, zie ook HvJ 22 november 2012, C-277/11, o.v.v. 81):

“45 Dat recht (n.v.d.r. hoorrecht) maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47 Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).”

Uw Raad oordeelde dat het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht in casu toepassing vindt (RvV 6 februari 2015, nr. 138017):

“Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker in het eerste middel eveneens de schending aanvoert, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening

houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55)."

Uw Raad wees er daarbij op dat pas tot nietigverklaring van een beslissing kan overgegaan worden wanneer de specifieke omstandigheden die men zou wensen aan te voeren in het kader van het hoorrecht zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop dan de genomen beslissing in de administratieve procedure (RvV 6 februari 2015, nr. 138017):

"De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40)."

2.-

Artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleren:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62 Vreemdelingenwet stipuleert:

"(De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

3.-

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel oordeelde Uw Raad (RvV 27 februari 2015, 139.956):

"Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954)."

2. Schending van het recht om gehoord te worden

4.-

Verzoekster heeft in deze haar standpunt geenszins daadwerkelijk kenbaar kunnen maken voordat de bestreden beslissing werd genomen.

Zij heeft zich aangediend voor verlenging van haar verblijf. De verwerende partij was enkel geïnteresseerd in de met naam genoemde documenten vermeld in de voorwaarden tot verlenging van het verblijf, zijnde loonfiches, werkgeversattest, enz. Daarbij beperkte het contact met de verwerende partij zich tot de louter administratieve in ontvangst name van de door de verwerende partij specifiek

benoemde documenten. Geen toelichting werd gevraagd noch werd verzoekster de mogelijkheid gegeven om toelichting te verschaffen.

Zonder enig bijkomend bericht nam verzoekster op 4 augustus 2016 kennis van de bestreden beslissing.

5.-

Zo verzoekster gehoord zou zijn geworden, zou verzoekster gewezen hebben op (i) haar gezondheidstoestand en (ii) haar betrachtingen tot het zoeken van tewerkstelling.

(i) Met betrekking tot haar gezondheidstoestand blijkt uit de vaststellingen door geneesheren dat verzoekster zich in een erbarmelijke psychische toestand bevindt waarbij zij last heeft van waanideeën en automutilatie. Het is mede haar gezondheidstoestand dewelke verzoekster verhinderde om een tewerkstelling te bekomen in 2015 en 2016 als bediende/arbeider. Omwille van de loutere administratieve in ontvangst name van de door verwerende partij gevraagde documenten is de gezondheidstoestand van verzoekster niet mee in overweging genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat dienaangaande geen motieven.

(ii) Tevens heeft verzoekster de documenten waaruit blijkt dat zij regelmatig ingeschreven was bij de VDAB, alsook de andere documenten waaruit haar bereidwilligheid om te werken blijkt, niet ter beoordeling kunnen voorleggen. Niettegenstaande dat zij haar volledige dossier had meegenomen, was verwerende partij enkel geïnteresseerd in de door haar gevraagde en benoemde documenten. De bestreden beslissing bevat aangaande de zoektocht van verzoekster naar een tewerkstelling geen motieven.

6.-

In voorkomend geval de verwerende partij correct het recht om gehoord te worden had geëerbiedigd voor het nemen van de bestreden beslissing, zouden bovenstaande elementen mee in overweging zijn genomen. Het is niet uitgesloten, zelfs zeer mogelijk dat deze elementen zouden hebben geleid tot het nemen van een andere beslissing:

Vooreerst beschikt verzoekster over een arbeidskaart. Daarnaast viel verzoekster op geen enkel ogenblik ten laste van de Belgische Staat (OCMW). Verder verblijft verzoekster reeds sinds 2001 vanaf 19 jarige leeftijd in België. Zij is daarbij nooit ten laste geweest van de Belgische Staat. Zij heeft gewerkt tot en met 2014. Vanaf 2015 is haar gezondheidstoestand (psychische toestand) gewijzigd. Zelfs met deze psychische toestand heeft verzoekster nog steeds – zij het zonder succes – getracht werk te zoeken.

Het is derhalve waarschijnlijk dat wanneer de hoorplicht zou worden toegepast de administratieve procedure - die geleid heeft tot het nemen van de bestreden beslissing - een andere afloop zou hebben kunnen kennen. Het zou in deze concrete omstandigheden kennelijk onredelijk zijn dat geen rekening wordt gehouden met de werkwillegheid van verzoekster en haar gezondheidstoestand bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens diende dienaangaande gemotiveerd te worden.

7.-

Besluit: het middel is ernstig en gegrond. De verwerende partij heeft het recht om gehoord te worden niet geëerbiedigd.

3. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

8.-

De loutere administratieve afhandeling van de procedure door de verwerende partij zonder verzoekster te horen, schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing stelt:

“Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van haar verblijf, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijk belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.”

De verwerende partij zou zo zij verzoekster gehoord zou hebben tevens kennis hebben genomen van het feit dat verzoekster niet in staat is terug te keren naar Marokko, land waarmee zij geen banden meer heeft, alsook kennis hebben genomen van de slechte psychische toestand van verzoekster.

9.-

De verwerende partij heeft nagelaten de beslissing behoorlijk te motiveren. De bestreden beslissing bevat geen motieven aangaande belangrijke elementen in het dossier dewelke middels het horen van verzoekster verduidelijkt konden worden, met name de werkwillegheid, de gezondheidstoestand en de sociale en culturele integratie van verzoekster.

10.-

Besluit: de beslissing is onzorgvuldig voorbereid en gebrekkig gemotiveerd.”

2.2. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat ze niet werd gehoord door de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing werd getroffen. Ze wijst erop dat indien dit zou zijn gebeurd, ze haar werkwilleg-

heid, gezondheidstoestand alsook haar sociale en culturele integratie zou hebben meegedeeld, wat maakt dat ze niet kan terugkeren naar Marokko, waardoor de verwerende partij er rekening kon mee houden en dienaangaande kon motiveren, quod non in casu.

2.3. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 39).

2.4. Verzoekster betoogt dat ze indien ze zou zijn gehoord door de verwerende partij, ze haar gezondheidstoestand, werkwillegheid en haar sociale en culturele integratie zou hebben meegedeeld. Te dezen dient de Raad echter vooreerst op te merken dat verzoekster stukken aangaande haar gezondheidstoestand had voorgelegd aan de verwerende partij teneinde haar A-kaart te doen verlengen, maar het meest recente attest vermeldde dat zij arbeidsongeschikt was van 24 maart 2016 tot 6 april 2016. Het aanvraagformulier voor een onderzoek medische beeldvorming dat dateert van 24 maart 2016 wordt niet vergezeld van bijkomende medische stukken die verzoeksters medisch beeld in kaart brengen. Het bewijs van raadpleging in een ziekenhuis en de ziekenhuisfactuur hadden betrekking op een opname eind 2015 en zijn dus niet recent. Verzoekster had bovendien een stuk neergelegd dat moest aantonen dat zij aan het werk was als zelfstandig helper zodat de verwerende partij er mocht van uitgaan dat verzoeksters medische problemen voorbij waren. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 12 mei 2016 in een interne nota de volgende afwegingen maakt op het vlak van verzoeksters gezondheidstoestand: *“Geen bewijzen in administratief dossier waaruit zou blijken dat gezondheidstoestand een objectieve belemmering vormt. Onderging weliswaar een heelkundige ingreep in 2015 (borstkanker) met gunstige prognose. Voor de rest medische kwaaltjes in het verleden (pijn rug en thorax) en psychisch problemen (depressie en psychotische waanbeelden) maar uit niets blijkt dat dit haar dermate zou hinderen. Zij geeft immers aan als zelfstandige te kunnen werken, hoewel dit niet bleek te kloppen.”* De verwerende partij stelde dan na een gedane afweging in de bestreden beslissing dat de gezondheidstoestand geen mogelijke belemmering kan vormen of een dermate ernstig belang kan vertegenwoordigen voor verzoekster. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat zelfs indien verzoekster zou zijn gehoord door de verwerende partij, ze geen medische elementen had kunnen meedelen die aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andersluidende beslissing. De medische stukken die verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt [stukken 4.(a) en (b)], dateren immers van 22 september 2015 en 8 oktober 2015 en zijn dus nog minder recent dan de medische stukken die verzoekster had neergelegd in het kader van haar aanvraag om de verlenging van haar A-kaart te verkrijgen en kunnen dus evenmin wijzen op een actuele gezondheidstoestand die de verwerende partij tot een andersluidend oordeel hadden kunnen leiden. De Raad kan de verwerende partij verder volgen wanneer ze in haar nota erop wijst dat het hoe dan ook contradictorisch overkomt dat verzoekende partij kenbaar had gemaakt een actuele tewerkstelling te hebben als helper zelfstandige, terwijl verzoekende partij nu aanhaalt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar medische ongeschiktheid. Indien verzoekster voorts haar werkwillegheid zou hebben meegedeeld bij haar horen had dit evenmin tot een andersluidende beslissing kunnen leiden. Verwerende partij, die bij vorige verlengingen van verzoeksters A-kaart veel geduld heeft vertoond, had immers duidelijk

aangegeven enkel genoeg te nemen met een arbeidskaart en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling of een bewijs van arbeidsongeschiktheid en recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen. Waar verzoekster er ten slotte op wijst dat ze haar sociale en culturele integratie zou hebben meegedeeld bij haar horen, wat maakt dat ze niet kan terugkeren naar Marokko, maakt zij nergens concreet wat ze precies zou hebben meegedeeld dat tot een andersluidend oordeel had kunnen leiden, zodat een schending van het hoorrecht niet kan worden aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 12 mei 2016 de volgende afwegingen maakt in een interne nota op het vlak van verzoeksters integratie: *“De integratie is beperkt gezien zij nog steeds Nederlandse lessen volgt op niveau Richtgraad 1 Waystage (overlevingsniveau). Zij volgde ook een opleiding richtgraad 1 via de VDAB. Geen economische banden (ze werkte in het verleden met korte dagcontracten via interim. De tewerkstelling is geëvolueerd in negatieve zin en volledig uitgedoofd). Mevrouw is alleenstaande en heeft geen kinderen.”* De conclusie in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de duur van verzoeksters gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormt of een dermate ernstig belang voor haar kan vertegenwoordigen dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de bestreden beslissing geschiedde dus na een afweging door de verwerende partij. Verzoekster betoogt ten slotte nog, *“De verwerende partij was enkel geïnteresseerd in de met naam genoemde documenten vermeld in de voorwaarden tot verlenging van het verblijf, zijnde loonfiches, werkgeversattest, enz. Daarbij beperkte het contact met de verwerende partij zich tot de louter administratieve in ontvangst name van de door de verwerende partij specifiek benoemde documenten. Geen toelichting werd gevraagd noch werd verzoekster de mogelijkheid gegeven om toelichting te verschaffen”*, doch dit wordt op geen enkele wijze aangetoond en dit kan de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen.

2.5. Verzoekster toont geen schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Ze kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die ze zou hebben meegedeeld bij haar horen door de verwerende partij.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA